

Derimod har man fundet, at det Formaal, Lovforslaget maa antages at have stillet sig, ikke vilde blive fyldestgjort, dersom Loven ikke optog nogle Bestemmelser, der fuldstændiggjorde den nugældende Lovs meget kortsattede Forskrifter om Forpagtningens Overgang til Andre, være sig i levende Live, være sig ved Forpagterens Død, i Løbet af den 50aarige Forpagtningstid.

De Forslag, om hvilke man i saa Henseende har forenet sig, findes optagne under Indstilling Nr. 2 (§§. 3—5).

Fdg. af 15de Juni 1792 § 11 indskrænker sig til at bestemme, at det skal være Jorddrottene tilladt at forpagte deres af alt Fællesskab specielt udfirstede Bøndergaarde, naar samme ere fæstleedige, [paa tvende eller flere Personers Levetid eller og] paa et bestemt Aaremaal, dog ikke kortere end 50 Aar for Forpagteren og hans Arvinger, eller hvem han eller de i Overensstemmelse med Contracten ville overdrage deres Ret, dog at Forpagteren, naar det enten i Contracten udtrykkeligt er blevet bestemt, eller Parterne derom siden kunne blive enige, maa have Ret til, inden fornævnte Tids Forløb, at opsigte Forpagtningen.

Som bekjendt er det et endnu bragt til endelig Afgjørelse, hvorledes man skal forstaae disse Ord: „eller hvem han eller de i Overensstemmelse med Contracten overdrage deres Ret“, hvilke Ord ikke fandtes i det oprindelige Udkast til Fdg. af 15de Juni 1792 § 11, men bleve indsatte ved Sagens Foredrag i Statsraadet*).

Det er — saa forekommer det flere af Udvalgets Medlemmer — ikke let at see, hvad der skulde have fremkaldt dette Tillæg, naar det ikke var Meningen, at der derved gaves Forpagteren og hans Arvinger en Ret, som de ikke skulde kunne fraskrive sig, saafremt Forpagtningscontracten overhovedet skulde kunne træde istedet for en

Fæstecontract. Men under en Sag, hvori Indenrigsministeriet gjorde denne Opfattelse gjældende mod en Jorddrot, kom Viborg Lands-overret ved en under 17de Jan. 1859 afsagt Dom til et andet Resultat, idet Retten antog, at der af Ordene „i Overensstemmelse med Contracten“ kunde udledes, at en Forpagter ved Contracten kunde fraskrive sig denne Ret til at overdrage Gaarden til en Fremmed uden Bortforpagterens Samtykke, og denne Dom blev ikke indanket til Prøvelse ved Højesteret, hvor dette Spørgsmaal, saavidt vides, heller ikke af nogen Privatmand er bragt til Paafjendelse.

Under denne Sagens Stilling har Udvalget for det Første forenet sig om Forslag (ny § 3), som herefter hjemler Forpagteren en uomtvistelig Ret til i levende Live uden Bortforpagterens Samtykke at afstaae Forpagtningen til Søn, Sønnesøn, Datter søn, Svigersøn og Stedsøn, hvilken Ret Forpagteren naturligtvis ikke kan opgive ved Contracten, hvortil Spørgsmaalet om Retten til en lignende Overdragelse til Andre end de hernævnte Personer fremdeles vil være at afgjøre i Henhold til Fdg. 15de Juni 1792 § 11; den nuværende Lov skal i saa Henseende hverken give eller tage nogen Ret, i Strid med hvad der maatte erkjendes at være hjemlet ved den gjældende Lovgivning.

Dernæst har man (ny § 4) fremsat et Forslag, der i Henhold til Lovgivningens almindelige Grundsætninger opstiller saadanne Regler, som betrygge Forpagtningstidens halvtredstindstyveaarige Varighed. Det fremgaaer heraf med utvetydig Klarhed, at Forpagteren har Ret til at indsætte en Arving ved Testament uden Bortforpagterens Samtykke, og at Forpagtningsretten ligeledes uden Bortforpagterens Samtykke i fornødent Fald kan sættes til Auction til Fordeel for Boet.

Det Forslag, der findes fremsat til den nye § 5, trænger næppe til nogen særlig Begrundelse, ligesaa lidet de under Nr. 4 og Nr. 5 stillede Forslag (ny § 6 og ny § 7).

Med Hensyn til den under Nr. 5 foreslaaede nye Paragraph (8), der skulde træde istedetfor Udkastets § 3, tør man i det Væsentlige henholde sig til de ved Sagens 1ste

*) Derimod er det en Feiltagelse, naar det er antaget, at dette skulde være skeet ved en ny Resolution den 22de Juni 1792, altsaa 8 Dage efter Fdgs. Billigelse af Kongen (Kammeradvocatens Betænkning af 4de April 1859 i Alam. til Indenrigsministeriets Skrivelse af 22de Sept. 1857). Til Oplysning herom aftrykkes som Bilag de nye Meddelelser, Udvalget efter Begjæring har modtaget fra Indenrigsministeriet.